

Dosarul nr. 2ra-242/22
2-19190773-01-2ra-25022022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: D. Sîrbu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: A. Pahopol, O. Cojocaru, R. Pulbere

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Lilia Dobre în numele și interesele lui Vasile Condrea,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Condrea împotriva Societății Comerciale „Gara Nord” Societate pe Acțiuni cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 9 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 29 noiembrie 2019, Vasile Condrea a depus cerere de chemare în judecată împotriva SC „Gara Nord” SA, prin care a solicitat: anularea ordinului de nr. 62 din 30 august 2019 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere, restabilirea în funcția deținută anterior concedierii, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă în mărime de 177 741,06 lei, încasarea sumei de 10 000 cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că în luna martie 2005 a fost angajat la serviciu la SC „Gara Nord” SA, iar începând cu anul 2007 a deținut funcția de Șef Serviciul Pază.

În luna iulie 2019 comitetul sindical al SC „Gara Nord” SA i-a propus o foaie de tratament la sanatoriul „Nufărul Alb” din orașul Cahul pentru perioada 18 iulie 2019 - 5 august 2019.

Aproximativ la începutul lunii august 2019 a aflat de la colegi că, conducerea a angajat temporar, pe perioada de concediului său, o altă persoană în funcția deținută de acesta.

La momentul ieșirii din concediu el a prelungit să-și îndeplinească obligațiunile de funcție, în care intrau nu numai securitatea internă a gării, dar și Secția gospodărie, pe care administrația i-a încredințat-o în urma concedierii altei persoane.

Situația respectivă a durat până la 29 august 2019, când a făcut cunoștință cu ordinul nr.77-p din 29 august 2019 din care reieșea că a fost delegat din funcția de Șef Serviciu Pază în secția de dirijare a procesului tehnologic, în funcția de controlor de bilete, începând cu 30 august 2019.

Cu ordinul dat nu a fost de acord despre ce a informat administrația și a făcut o mențiune în ordin.

Reclamantul a susținut că la 30 august 2019, a fost prezent la locul de muncă și a lucrat până seara, însă, în jurul orei 17:00 a fost invitat la administrație, unde i s-a adus la cunoștință ordinul de concediere nr.62 din 30 august 2019, din motiv că a lipsit de la serviciu mai mult de 4 ore.

A menționat că potrivit ordinului nr.77-p din 29 august 2019, a fost deplasat în altă funcție, pentru executarea unor obligații care nu intrau în obligațiile sale de serviciu și, prin urmare, față de el nu putea fi aplicată procedura de concediere.

Mai mult, a fost încălcată însăși procedura de concediere, or, procesul-verbal de constatare a faptului de absență fără motive întemeiate de la lucru din 30 august 2019, este semnat de doi reprezentanți ai angajatorului și nu de către un reprezentant al angajatorului și un reprezentant al salariatului, după cum indică legislația în vigoare.

În acest sens, a evidențiat că Irina Sîrbu, persoana care a semnat în calitate de reprezentant al angajatului este de fapt șefa secției personal și apără interesele angajatorului și nicidecum ale salariatului.

Din acest motiv, consideră că ordinul de concediere este ilegal și deoarece lipsește acordul comitetului sindical.

La fel, Vasile Condrea a menționat că ordinul de concediere nr. 62 din 30 august 2019, prevede că a fost concediat din funcția de controlor de bilete, însă, el activa la întreprinderea respectivă în calitate de șef al Serviciului Pază.

În concluzie, reclamantul a invocat că prin acțiunile menționate SC „Gara Nord” SA a încălcat grav legislația muncii și i-a cauzat prejudicii considerabile materiale și morale.

Prin hotărârea din 7 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Condrea împotriva SC „Gara Nord” SA cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 7 august 2021, avocatul Lilia Dobre, în interesele lui Vasile Condrea, a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 7 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea ei și emiterea unei decizii noi.

Prin decizia din 9 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Lilia Dobre în interesele lui Vasile Condrea și s-a menținut hotărârea din 7 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea deciziei emise, Colegiul instanței de apel a conchis că, cererea de apel este neîntemeiată, iar hotărârea atacată este legală și motivată.

Instanța de apel a reținut că este neîntemeiat argumentul apelantului că a fost concediat dintr-o altă funcție decât cea deținută la momentul concedierii, or actele cauzei, relevă altă situație.

Și anume, prin ordinul SC „Gara Nord” SA nr.77-p din 29 august 2019 cu privire la deplasarea în interes de serviciu, Vasile Condrea, șef Serviciul pază, a fost delegat pe un termen de 60 de zile calendaristice în Secția de dirijare a procesului tehnologic,

în funcția de controlor de bilete, începând cu data de 30 august 2019, cu menținerea salariului mediu și a garanțiilor de la art. 175 din Codul muncii. Ordinul menționat a fost adus la cunoștință lui Vasile Condrea, fapt confirmat prin motiunea acestuia aplicată pe ordinul dat.

La fel, Colegiul a constatat că delegarea lui Vasile Condrea în Secția de dirijare a procesului tehnologic, în funcția de controlor de bilete, începând cu data de 30 august 2019, s-a dispus în mod legal, iar ultimul nu a contestat acest ordin, situație ce denotă că începând cu 30 august 2019, reclamantul urma să se prezinte la noul loc de muncă, adică în Secția de dirijare a procesului tehnologic, ce nu a fost îndeplinit de angajatul Vasile Condrea, fapt confirmat prin graficul de serviciu al controlorilor de bilete pe luna august 2019, unde se atestă faptul că vizavi de numele apelantului este înscris „Nu sunt de acord” (f.d.64).

Prin urmare, în urma absenței de la serviciu, angajatorul SC „Gara Nord” SA a emis ordinul nr. 62 din 30 august 2019 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare, s-a aplicat controlorului de bilete, Condrea Vasile, sancțiune disciplinară sub formă de concediere, conform art. 206 alin. (1) lit. d) din Codul muncii (f.d.6).

Instanța de apel a menționat că inscripția pe ordinul nr.77-p din 29 august 2019 „Nu sunt de acord”, nu poate fi considerată ca contestare în modul stabilit.

Prin urmare, a conchis că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, fiind cu certitudine evidențiat faptul că Vasile Condrea a fost concediat în corespundere cu prevederile legale.

La 18 februarie 2022, avocatul Lilia Dobre, acționând în numele și interesele lui Vasile Condrea, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei și a hotărârii, cu emiterea unei decizii noi prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului, reprezentantul recurentului a invocat că decizia este nemotivată, arbitrară și pasibilă de a fi casată în baza temeiurilor art. 432 alin. (2) lit. a), c) și d) din Codul de procedură civilă.

A susținut că, conform prevederilor Hotărârii Plenului CSJ nr. 9 din 22 decembrie 2004, modificarea unilaterală de către angajator a altor clauze ale contractului individual de muncă decât cele arătate este posibilă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de legislația muncii. Luând în considerare conținutul art.50 Codul muncii, angajatorul nu are dreptul să ceară salariatului efectuarea unei munci care nu este stipulată în contractul individual de muncă, cu excepția cazurilor prevăzute de art. 73 din Codul muncii. Angajatorul poate modifica temporar locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului, în cazul unor situații de forță majoră sau ca măsură de protecție a salariatului, în cazurile și în condițiile prevăzute de Codul muncii.

Conform art.104 alin.(2) din Codul muncii, atragerea la muncă suplimentară poate fii dispusă de angajator fiară acordul salariatului: a) pentru efectuarea lucrărilor necesare pentru apărarea țării, pentru preîntâmpinarea unei avarii de producție ori pentru înlăturarea consecințelor unei avarii de producție sau a unei calamități naturale; b) pentru efectuarea lucrărilor necesare înlăturării unor situații care ar putea periclita buna funcționare a serviciilor de aprovizionare cu apă și energie electrică, de canalizare, poștale, de telecomunicații și informatică, a căilor de comunicație și a mijloacelor de transport în comun, a instalațiilor de distribuire a combustibilului, a unităților medico-sanitare.

Iar din câte se vede din speță, ordinul nr. 77-p din 29 august 2019 nu-si regăsește motivarea în temeiul prevederilor art. 104 din Codul muncii.

Conform prevederilor Hotărârii Plenului CSJ nr. 9 din 22 decembrie 2014 privind practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă, absența de la lucru mai mult de patru ore în cursul zilei de muncă, ce-i dă dreptul angajatorului să rezilieze contractul de muncă din acest temei, se consideră aflarea nemotivată a salariatului în afara teritoriului unității, cu care se află în raport de muncă, sau în afara teritoriului obiectului, unde el trebuie să îndeplinească lucrul încredințat în conformitate cu obligațiunile de muncă. Iar din probele anexate la dosar, precum și din explicațiile date de către reprezentantul pârâtului-intimat, cu certitudine reiese, că Vasile Condrea la data de 30 august 2019 se afla în incinta întreprinderii SA „Gara Nord”.

Mai mult, conform prevederilor aceleiași Hotărâri a Plenului CSJ nr. 9 din 22 decembrie 2014, nu se consideră absență nemotivată neprezentarea la serviciul la care salariatul a fost transferat cu încălcarea legii.

Referitor la argumentul instanțelor de judecată că, Vasile Condrea nu a contestat ordinul nr.77-p din 29 august 2019, prin care a fost dispusă delegarea salariatului în termenul stabilit de legislație, consideră că această concluzie contravine situației de fapt și de drept din speță.

Or, ordinul nr. 62 de sancționare prin concediere a salariatului Vasile Condrea este emis în data de 30 august 2019, adică imediat în ziua următoare după emiterea ordinului nr.77-p din 29 august 2019, prin care a fost dispusă delegarea apelantului.

Respectiv, contestând ordinul nr.62 din 30 august 2019, Vasile Condrea contestă și ordinul nr.77-p din 29 august 2019, deoarece acesta a stat la baza emiterii ordinului de concediere.

Iar ordinul de concediere a fost contestat în termenii stabiliți de către normele legislației în vigoare.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată recurentului și reprezentatului acestuia la 11 ianuarie 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.173-173 verso), iar cererea de recurs a fost depusă la 18 februarie 2022, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat SA „Gara Nord” cererea de recurs la 25 februarie 2022, informând despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, referință nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Lilia Dobre în numele și interesele lui Vasile Condrea nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Lilia Dobre în numele și interesele lui Vasile Condrea.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh